

והיה מכה רבי עקיבא בבשרו מחתמת הצער,⁽⁸³⁾ עד שדרמו שותת לארים.

פתח עלייו בשורה שעמדו בה כולם סביב המת להספד, ואמרם: [מלכים ב ב יב] "אבי אבי רכב ישראל ופרשיו".

הרבה מעות יש לי ואין לי שולחני לחרצותן. ככלומר, הרבה שאלות יש לי ואין לי את מי לשאול!

ומכל זה למדנו: **אלמא** מוכח מכאן כי רבי עקיבא מרבי אליעזר גמраה למד את הלוות נטעת קישואין, ולא מרבי יהושע כפי שהובא במשנה.

ומתרצת הגمرا: אכן גמраה למד מרבי אליעזר ולא סברה למד בלבד הבנת הענין.

הדר לאחר מכאן גמраה למד מרבי יהושע ואסברה ניחליה והסבירו את הבנת הענין.

שואלהת הגمرا: **היכי עbid הפי,** איך עשה רבי אליעזר מעשה בנטיעת קישואין, וזהאנן תנן במשנתנו: העושה מעשה — חיב?

ומתרצת הגمرا: כיוון שעשו זאת לחתלמוד ללמד את רבי עקיבא ענינים אלו, ולא כמעשה כשפים — שאני, ומותר.

בבשרכם" וגוי. ובמסכת מכות כ ב דורותים "לנפש" אין חיב אלא השורט על המת. ואם כן קשה, איך עשה כך רבי עקיבא? וייש התוספות, כי לא הייתה זו שריטה על רבי אליעזר שמת, אלא התורה שאבדה. וכמו שאמר "הרבה מעות יש לי — ואין לי שולחני לחרצונן" וכן כתוב המאירי, ושריטה זו אינה אלא כמו שבוכה

העשהין עוד — טמאין,

וטהרתג, כלומר טבלתן — במא שחן. מטבלין אותו כמות שחן, אף שהצمر נתן בפונים. ואין הצמר חזץ. ועומד אני בדעתה, ואני מודה בזה לחכמים שנחלקו עלי.

שאלוחה עוד: **מנעל** שנעשה על האמוס וכבר מוכן ואפשר להורידו ממש. רק שעדיין הוא על גבי האמוס. מהו, האם מקבל הווא טומאה?

אף בזה נחלקו. דעת חכמים שמקבל טומאה, כיוון לפי שכבר גמור הוא ואין צורך למלאתו אומן משום שם הדריות יכול להורידו מן האמוס. ורבי אליעזר סובר כי הוא טהור משום שכל עוד לא הורד מן האמוס — לא נגמרה מלאכתו, ואיןו מקבל טומאה.

אמר לך רבי אליעזר: הווא המנעל — טהור, **ויצאה נשמהתו בטהרתו**

עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: חותר הנדר, חותר הנדר!⁽⁸²⁾ הותר הנידי שנדו את רבי אליעזר.

למושצאי שבת פגע פגש בו רבי עקיבא בדורכם מן קימורי ללוד שם היו נושאין את מיטת המת ומלוויים אותו.

8.2. כתב הר"ן כי מכך שהתирו את הנדר לאחר שיצאה נשמהתו בטהרתה, מוכח שמי שמת בנידרו, מתירין אותו לאחר מיתה. ואין צורך לס考ל את ארונו. וטורחים בענני תכרכיכו וקבורתו. וכן היא דעת הרשב"א ועוד ראשונים.

8.3. בתוספות ד"ה והיה מכיה בבשרו העיר ממה שנאמר [ויקרא יט כח] "וشرط לנפש לא תתנו